

ความเห็นส่วนตัว
ของนายอุดม สิทธิวิรัชธรรม ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๔/๒๕๖๕

เรื่องพิจารณาที่ ๑๖/๒๕๖๔

วันที่ ๑๗ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { ศาลปกครองกลาง

ผู้ร้อง

ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติความ พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง (๑) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ หรือไม่

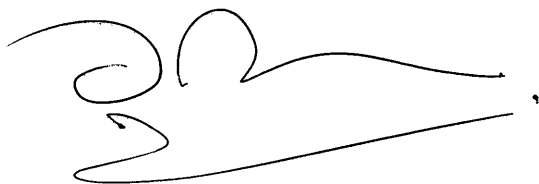
ความเห็น

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ศาลปกครองกลางส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๒๗๔๖/๒๕๖๓ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยกรณีผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามต่อศาลปกครองกลางว่า ผู้ฟ้องคดีมีอาชีพเป็นทนายความได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่คณะกรรมการมรรยาททนายความ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีที่กำหนดหกเดือน ตามพระราชบัญญัติความ พ.ศ. ๒๕๒๘ ฐานจงใจละเว้นหน้าที่ที่ควรกระทำอันเกี่ยวแก่การดำเนินคดีแห่งลูกความของตน หรือปิดบังข้อความที่ควรแจ้งให้ลูกความทราบ อันอาจทำให้เสื่อมเสียประโยชน์แห่งลูกความ เป็นการประพฤติดมรรยาททนายความตามข้อบังคับสภาทนายความว่าด้วยมรรยาททนายความ พ.ศ. ๒๕๒๙ หมวด ๓ ข้อ ๑๒ (๒) ส่วนคณะกรรมการสภาทนายความ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาและมีความเห็นยืนตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่ได้มีการแก้ไขบทลงโทษจากภาคทัณฑ์ที่กำหนดหกเดือน เป็นภาคทัณฑ์ไม่มีกำหนดระยะเวลาเนื่องจากพระราชบัญญัติความ พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง (๑) มิได้ให้อำนาจในการลงโทษมีระยะเวลา ต่อมาผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์ต่อสภานายกพิเศษแห่งสภาทนายความ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งยืนตามคำสั่งชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติความ พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง (๑) โดยไม่มีกำหนดระยะเวลา ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่า บทลงโทษของพระราชบัญญัติความ พ.ศ. ๒๕๒๘

มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง (๑) ภาคทัณฑ์โดยไม่กำหนดระยะเวลาและไม่มีข้อกำหนดให้อำนาจในการลงโทษแบบมีระยะเวลาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะได้กำหนด ถือเป็นบทลงโทษหนักกว่าโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลากระทำความผิด ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “โทษผิดมรรยาททนายความมี ๓ สถาน คือ (๑) ภาคทัณฑ์ (๒) ห้ามทำการเป็นทนายความมีกำหนดไม่เกินสามปี หรือ (๓) ลบชื่อออกจากทะเบียนทนายความ” วรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีประพฤติผิดมรรยาททนายความเล็กน้อยและเป็นความผิดครั้งแรก ถ้าผู้มีอำนาจสั่งลงโทษตามมาตรา ๖๖ มาตรา ๖๗ หรือมาตรา ๖๘ แล้วแต่กรณี เห็นว่ามีเหตุอันควรงดโทษ จะงดโทษให้โดยว่ากล่าวตักเตือนหรือให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือไว้ก่อนก็ได้” ซึ่งการลงโทษในคดีมรรยาททนายความมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมและส่งเสริมผู้ประกอบการวิชาชีพทนายความให้อยู่ในกรอบแห่งความประพฤติอันดีงาม เป็นการปกป้องสาธารณชนให้รอดพ้นจากทนายความที่ไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับของวิชาชีพ เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยและคุ้มครองลูกความผู้มอบความลับและความไว้วางใจให้ไว้แก่ทนายความของตนซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญที่สุด รวมทั้งรักษามาตรฐานของวิชาชีพทนายความให้เป็นที่เชื่อถือศรัทธาของประชาชน โดยลักษณะการลงโทษในคดีมรรยาททนายความ เป็นการตัดสิทธิหรือประโยชน์อันพึงคาดหมายได้ในการประกอบวิชาชีพ โทษภาคทัณฑ์ตามมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง (๑) เป็นโทษที่ผู้ถูกลงโทษสามารถประกอบอาชีพทนายความได้ตามปกติเช่นเดียวกับผู้ที่ได้รับการงดโทษ เพียงแต่มีใช้เป็นผู้ที่ประพฤติผิดมรรยาททนายความเล็กน้อยและมีได้เป็นความผิดร้ายแรงเท่านั้น เป็นโทษที่เหมาะสมได้สัดส่วนกับการกระทำความผิดแล้ว ไม่เป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เป็นกฎหมายที่มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป และไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมีใช้กรณีลงโทษทางอาญาที่จะชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ ได้อย่างใด

จึงมีความเห็นว่า พระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง (๑) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙



(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ